

יום חמישי כ"ז באב התשפ"ה

21 באוגוסט 2025

נאומה של יועצת הרמטכ"ל לענייני מגדר היוצאת,

תת-אלוף אלה שדו שכטמן

אחרי חצי שנה בתפקיד מורה חיילת, הצלחתי לבסוף להגיע לפגישה אצל קצינת חן ראשית דאז "אני מבקשת להיות מ"כית, זה יותר מתאים לי". "אי אפשר לעשות שני קורסים בצבא" היא הסבירה לי. "אני ממש מבקשת שתאשרי לי, אני רק רוצה להיות מ"כית, לחנך ולחנוך חיילים ולהיות שם עבורם זה ישתלם לכולם" הבטחתי. "אני אדבר עם מפקד מחנה 80". היא לבסוף השתכנעה, "אבל עכשיו היא במסע עם קורס מ"כים זה ייקח לפחות 3 שעות, תחזרי לבסיס אני אעדכן אותך" היא אמרה, "אני מעדיפה להמתין כאן", השבתי.

ראש אכ"א, אלוף דדו בר-כליפא,

אלופים,

מפקדים ומפקדות,

משפחת אביב,

משפחתי שלי,

מכובדי כולם.

ב-7 באוקטובר, באותה שבת ארוורה נפתחה המלחמה הקשה והעקובה מדם. היה זה יום קשה מנשוא לכל ישראלי, ודאי לכל מפקד ומפקדת ששירתו באותו היום בצה"ל – כל אד ואחת מאיתנו נושאים איתם את תחושת הכישלון ואת תחושת האחריות לאותו היום ומאותו היום. האתגרים בפניהם עמדנו עד אותו היום, הלכו והתעצמו, התרבו והשתנו, כבר בימיה הראשונים של המלחמה, הקמנו ביוהל"ם את חמ"ל "למענם" ויצאנו לבשר למאות המשפחות של האזרחים שנרצחו, את הבשורה המקרה. הייתה זו משימת קדושה וקשה מנשוא. פגשנו את המשפחות בשעתן הקשה ביותר – שמענו את זעקת השבר, את האבל הכבד שירד על המשפחות, וחשנו בכאבן האישי הנושא כשהוא פוגש את כאבה של אומה שלמה. כל אלו נצרבו עמוק בגופי ונשמתי, ושינו אותי לעד.

קמנו מהכישלון הקשה והחל תהליך התאוששות, צה"ל הפך את הקערה על פיה והגיע להישגים מבצעיים חסרי תקדים, הישגים היסטוריים שאנו חבים למשרתים ולמשרתות שממשיכים להילחם ולעמוד על המשמר במסירות שאין לה אח ורע.

במהלך המלחמה, נפגשתי עם המפקדים והמפקדות, חיילים וחיילות, ביחידותיהם, בנקודות ההיערכות, במפקדות, ובמוצבים, ונוכחתי לראות את הרוח האיתנה המפעמת מקרבם, את העיניים הבורקות של אנשי המעטפת המבצעית, ואת תחושת השליחות. אלו ערכיה של החברה הישראלית, וזו רוח צה"ל.

המשימה לא תמה – כוחות רבים עדיין פועלים בכל הגזרות ו-50 חטופים עדיין מוחזקים בשבי חמאס ועלינו להשיב אותם. אני שולחת מכאן תפילה לחזרתם במהרה של כל החטופים, לשובן בשלום הביתה של כל החיילים והחיילות בריאים בגופן ובנפשם, ולהחלמתם של כל הפצועים.

היום אני מסכמת פרק משמעותי של כארבע שנים בתפקיד ייחודי ויקר לליבי – יועצת הרמטכ"ל לענייני המגדר, מתוכן כמעט שנתיים בתוך מלחמת "חרבות ברזל". מחייבים אותנו למצות את היכולות והכישורים של כל חייל וחיילת, והמיצוי המיטבי של נשים בצבא הוא קודם כל צורך ביטחוני ומבצעי.

בתפקיד יוה"ל"ם יכולתי להביא לידי ביטוי את ההבנה העמוקה וארוכת השנים, שמקור עוצמתו של צה"ל טמון בהון ובאיכות המרכיב האנושי ובתוכו גם הנשי. כאשר אני מסתכלת על התהליכים שצה"ל עובר, ועל מכברת הדרך הארוכה שעשה ועושה צה"ל, החתירה ליצור ארגון שוויוני ומכבד אני מתמלאת גאווה – בשלוש השנים האחרונות אושרו בצה"ל אסטרטגיית מגדר מטכ"לית ותפיסת מוגנות צה"לית, לפיהן צה"ל מאמץ גישה פרואקטיבית למניעתן של תופעות פסולות, ולקידום של תהליכים פיקודיים שמטרתם יצירת סביבה מוגנת, מכבדת ושוויונית לכל חייל וחיילת. עוד בשנים האחרונות, התפתח והתעצם מרכז מצפים המוביל את המענים הפרטניים והמטכ"ליים לשילוב מיטבי בין הורות לשירות.

אלו היו שנים של עשייה בלתי פוסקת, משימות היחידה תוכננו בקפידה אך חלקן נכתבו מידי יום ע"י המציאות המשתנה. מציאות שהעלתה צרכים מבצעיים ואחרים, שהאירה נקודות שאף אחד לא כיוון אליהן את הפנס, מציאות שלעיתים ביקשה תיקון. המפגש היום יומי עם המציאות הזו, הוביל אותי להבנה שההשתנות היא מנוע הצמיחה שלנו ושאת השיח על מגבלות יש להחליף בשיח על הזדמנויות.

והיו אלו שנים של מפגש עם משרתים ומשרתות, לוחמים ותומכי לחימה, ביחידות ובשטח, בכלל הזרועות החיילות והסמכויות, משרתים מסורים, חכמים, אוהבי הארץ, מפגש ושותפות עם מפקדים רתומים, קואופרטיבים בכל נושא מתוך אהבת האדם ואהבת צה"ל.

את כל המסע הזה לא הייתי יכולה לעבור בלי משרתי יחידת יוה"ל"ם – החיילים והחיילות, היועצות והמטפלות, האע"ציות ואנשי המילואים של היחידה. תודה והערכה על עשייה עם ערך, על התהליכים המשמעותיים בהם לקחתם חלק, על המקצועיות ועל הטיפול בכל נושא ובכל בעיה מרמת הפרט ועד לקביעת מדיניות מטכ"לית רחבה.

תודה מיוחדת לצוות הבכיר והקרוב שלי: תמר, הדר, לימור, מירב, אפרת, סימה, יעל, הדס, צליל, שיר, שחף, מושי וזיו. תודה והערכה על שזיהיתן לא מעט הזדמנויות שזכינו להפוך להישגים. הערכתי הרבה על השותפות הייחודית, על חוכמתן, על ההשקעה הבלתי פוסקת מתוך הבנת הצורך, אהבת האדם ותחושת לשיחות עמוקה. אתכן גם השמים הם לא הגבול.

מפקדיי האלוף יניב עשור, האלוף דדו בר כליפא, אני רוצה להודות לכם, על פיקוד מאפשר על האמון ועל השותפות, תודה שבמכתם עליי ואפשרתם לי לצמוח. הערכתי הרבה על האופן שבו הובלתם את אגף כוח האדם בשעתו הקשה ביותר צה"ל ושל עם ישראל כולו – זו הייתה ועודנה משימה בעלת משמעות מכרעת ליכולתו של צה"ל להמשיך ולהילחם חודשים ארוכים. רוזיטל – היום אני מפקידה בידייך את הפיקוד על היחידה המיוחדת הזו. אין לי ספק שבזכות המסע האישי שלך, ניסיוןך, כישוריך ויכולותייך תובילי את היחידה להישגים חדשים ופורצי דרך. את מתחילה היום מסע מרגש בעולם תוכן ייחודי, בטוחה שתאירי לאנשייך את הדרך ותצעדי אותם ברוחך.

ברשותכם בנימה אישית למשפחתי, "מפתח המרחק פתח לי שער של געגועים" במעמד זה חסרה לי יותר מכל אימי האהובה. אני, נושאת אותך אמא בליבי בכל עת ועת לכל מקום אליו אלך.

אבא שלי – אתה המגדלור שמאיר לי גם כשהערפל כבד. תודה על שאתה תמיד שם, אוהב, דואג, מחבק וגאה. חריצות ומוסר הם מיסודות אישיותך. תודה על מה שאתה עבורי, אמא ואתה טבעתם את חותמכם בערכיי.

אנה – תודה על העניים שרואות, על היד שתמיד מושטת, על החיבוק, על הנתינה ועל הבית החם שאת מעניקה לכולנו. את סבתא ואמא מיוחדת ונדירה.

ילדיי אהוביי – שי, נועם, הלל וליבי, כל אחד מכם צובע את עולמי בגוון אחר וביחד אתם היצירה הכי יפה שלי. אני יודעת שזה לא פשוט לגדול לצד אמא שמרבית הזמן לא נמצאת, אך הידיעה שבכל פעם שאחזור ואכנס הביתה אני אמצא אתכם עם חיוך שמאיר וחיבוק ענק – ממלאת את נפשי. אתם מקור הכוח והגאווה שלי.

נאור אהובי השותף שלי, תודה על היותך מצפן השקט בשעות של סערה, הכתף שעליה אני יכולה להישען, ועליה נשען הבית כולו. תודה על האהבה והתמיכה, על המשענת האיתנה והגב החזק לי ולילדים. תודה שהיית לי הרוח מתחת לכנפיים.

רגע לפני סיום אבקש שנאשר נאמנים לעמוד השדרה הערכי של צה"ל ולהמשיך ולעשות למען המדינה הקטנה והמופלאה שלנו שהיא הבית שלנו כפי שהיטיב לבטא יורם טהר לה:

"זה הבית שבנינו,

זה האורך שנטענו,

זה השביל וזוהי הבאר, מי שבא לפה אחינו

מי שבא יסב איתנו,

והשער שוב לא ייסגר".

אחרי שלוש שעות, שוב יצאה אליו קחנ"ר "מפקדת מחנה 80 הסכימה לקבל אותך לקורס מ"כים, רק הבעיה שהקורס החל לפני שבועיים". "אל תדאגי אני אשלים את כל חומר בשבת, אגיע מוכנה, "אם כך את מצטרפת לקורס מ"כים, שיהיה בהצלחה". ואני רק רציתי להיות מ"כית אבל בדרך כיליתי שלפעמים חלומות מתגשמים.